

Слѣдъ изпращанieto на Радивоя — Ана се почув-
ствува страшно самотна.

Разбрала, че Николаевъ не я обича, защото отъ ко-
гато тя му изпрати писмото за печатъ, той нито ѝ благо-
дари, нито я срѣцна — тя се затвори въ стаята си.
Едничкитѣ нейни другари оставаха ловджийската пушка
на брата ѝ, която бѣше пълна отъ Радивоя, но не грѣм-
ната и изсъхналитѣ бѣли карамфили, чийто аромъ отъ
день на день чезнѣше, както чезнѣха и надеждитѣ ѝ
по оная хубава любовъ къмъ Николаева, що като про-
лѣтно благоухание лѣзна и заглѣзна . . .

Ана по часове се мислеше въ пушката и струваше
ѝ се, че тѣй ѝ става по-леко: като че все Радивой ще
влѣзе да си вземе пушката за ловъ и като че ще чуе
негова тихъ и убодрителенъ братски зовъ. А изсъхнали-
тѣ карамфили, като незнаенъ гласъ ѝ подшуватъ за
нѣщо мило — мило, което макаръ да докарва болка, за
нея бѣ сладка болка. Тогава тя позабравяше непрѣста-
нитѣ плачове на майка си; невиджаше съсѣдкитѣ,
що само шушукатъ подъ прозорцитѣ имъ. Ала слѣдъ
кжсата забрава Ана чувствуваше, че онова, що я заоби-
каля, е още по-тягостно, още по-грозно. И тя усѣщаше
такава самота, каквата оная палма, за която толкова пж-
ти е чела пѣсенъта на поета. И струваше се на Ана, че
тя вижда тая палма, блѣнующа по борѣтъ, който е тѣй
далечъ. И сподѣляше мжката ѝ, защото тжгата имъ бѣ
обща. И до забрава блѣнуваше Ана по несбжднати меч-
ти и порутени надежди, ронѣйки горчиви сълзи по из-
губени младини и безнадеждни бжднини.

Есень бѣше вѣнъ, — есень бѣ и въ Анината душа.

И колко есеньта ставаше по-мрачна и мочурлива —
толкова днитѣ ѝ се струваха по-тягостни — безизходни.

Самичка, отритната отъ свѣта, тя стоеше по часове
на прозореца и гледаше тѣмнѣющитѣ небеса на настж-